

MANTANA 7

Občasník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 11, číslo 7

Červenec 2008

ÚVODNÍK

Papíroví lezci

Na písek jezdíme poměrně často, v podstatě když to jde, tak každý víkend. Poslední dobou nejraději navštívíme lezecké oblasti v Sasku. Občas se k nám přidá do party i někdo další, kdo na písek jezdí jen občas nebo dokonce leze na písku poprvé. Nedávno s námi takto jeli do Rathenu naši kamarádi z Prahy, kteří s sebou vzali své známé. Když jsem se jich ptal, co asi tak lezou, abych vybral nějaké vhodné cesty, dozvěděl jsem se, že papírově lezou na písku devítky. Nechápatě jsem se na ně podíval a nechal si vysvětlit, co to znamená lézt něco papírově. Dozvěděl jsem se, že na umělé stěně lezou sedmy a občas padne i nějaká osma, čemuž podle přepočtové tabulky klasifikací odpovídá devítka na písku. Usmál jsem se a vyrazili jsme do osvědčených VIIIc a VIIIa. Bylo na nich vidět, že měli představu o nějakých vyšších číslech, ale hned v první cestě zjistili, že dělat sedmové kroky a přitom mít pod zadkem 30 m a jenom smyčky, je úplně jiný pocit, než lézt osmy od nýtu k nýtu. Nakonec byli rádi, když na druhém přelezli VIIIa a myslím, že zejména spárové a komínové pasáže v nich zanechali hluboké zážitky. Takže až potkáte někoho, kdo s vámi bude chtít lézt na písku a bude se ohánět tím, že papírově leze devítky, tak pozor na něj.

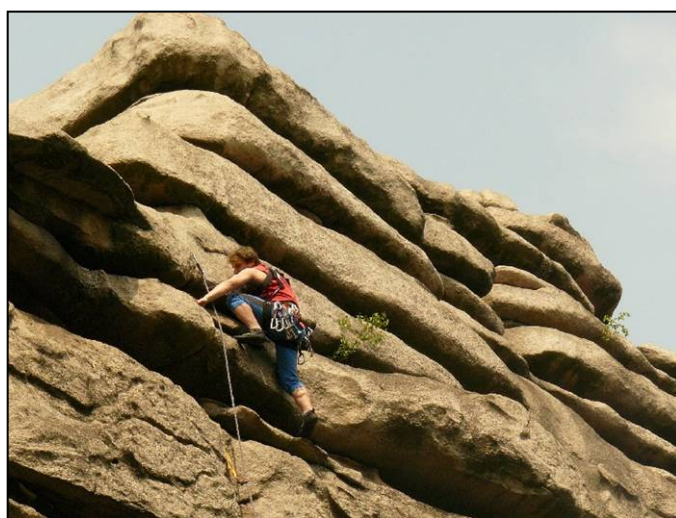
Ahoj někdy na písku.

Jířa

Sasko nejsou jenom „písky“

1.část

Milan Svinařík

Je to tak! Sasko s námi sdílí celý hřeben Krušných hor a s ním pochopitelně i spoustu „štajnú“, „wandů“ a „felsnú“ v nich ukrytých. Není divu, že tyto německé terény unikaly dlouho pozornosti našeho kvakerského živlu, neboť po revoluci jsme se všichni polarizovali západním směrem a když už se jelo k „dederónům“, tak to bylo jen do Saského Švýcarska. Kdo by se plahočil v pohraničních lesích za nějakými zelenými šutry, že? Ale s postupem času polarizační faktor zeslábnul a svět se omotal internetovou pavučinou, skrze kterou začaly prosakovat informace o skalních oblastech na druhé straně Krušných hor. Díky tomu se můj lezecko-objevitelský zájem obrátil k severním sousedům, cože to tam vlastně mají. A tak už tři roky příležitostně obležám ty jejich „felsny“, „štajny“ a „wandý“ a zdaleka ještě nejsem u konce, jelikož akční rádius jsem prozatím zvolil do 60km od krušnohorského kvakerského epicentra – Chomutova. Doufám, že následující „skalní briefing“ z mých průzkumných cest poslouží alespoň jako tip pro zpestření vašeho lezeckého jídelníčku, případně jako náhradní cíl pro jarní rozlezbu místo zprofanované Frankenjury.

Wolkensteiner Zschopautal

Hned na úvod bych začal s moderně pojatou oblastí, jejíž historie u drtivé většiny cest nesahá dál, než pět let nazpátek. Skládá se z dílčích podoblastí (**Wolkensteiner Schweiz**, **Wolkensteiner Wände**, Frauenholz, Himmelmühlewand) nacházejících se v údolí řeky Zschopau u městečka Wolkenstein, které leží 7km

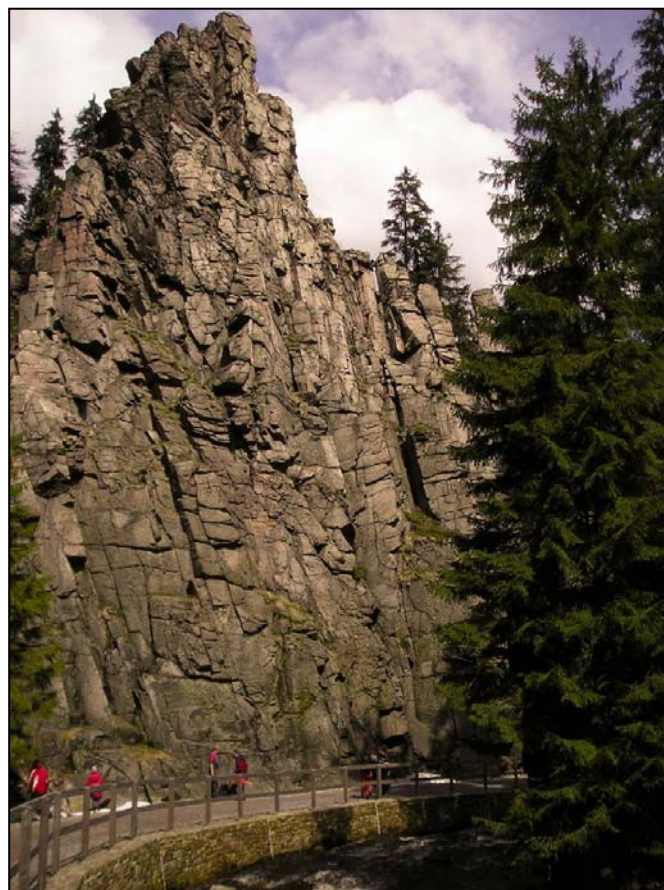
západně od Marienbergu. Jak už sám název napovídá, tak nejvíce lezení a skal lze nalézt v podoblasti Wolkensteiner Schweiz, která leží na pravém břehu řeky asi kilometr po proudu od obce Wolkenstein. Několik zdejších masívů je zkulturnováno s německou důsledností tak, že ani v těch nejprofláknutějších „jurskejš kletterngartenech“ by se za to nemuseli stydět. Dokonce i jednu ferratu zde vyrobili. Díle mého soudu ta přemíra železa poněkud kontrastuje se zákazem magnesia, ale proti gustu žádný díšputát. Jak už bylo řečeno, spousta cest zde vznikla teprve před třemi až pěti lety a svým charakterem je poplatná své době, takže logiku v nich moc nehledejte. Celkem je tu asi 130 cest do obtížnosti 9-, přičemž nejvíc jsou zde zastoupeny pětky, šestky a sedmičky. Výška skal se pohybuje mezi 15 až 20 metry. Složením se jedná o rulu s výraznou deskovitou odlučností. Strukturu zdejších skal lze připodobnit ponejvíce ke Strašidlům u Horní Blatné nebo ke Kálku. Jistou nevýhodou této oblasti je zvýšená návštěvnost,

čemuž se vzhledem k vysoké kultivovanosti skály nelze divit.

Podobně je to s podoblastí Wolkensteiner Wände. Jedná se o skály přímo pod stejnojmenným hradem ve stejnojmenném městečku, takže nelze minout. Je na ně dobrý výhled z protějšího břehu od nádražní hospody - vagónu. Osobně mě nejvíce zaujala úzká soutěska se stejnojmenným sektorem Wolfschlucht, dále pak horní centrální stěna se svou úctyhodnou výškou 40 metrů. Frauenholz a Himmelmühlewand jsou podoblasti vhodné pouze pro ortodoxní kvakery!!!

Katzenstein bei Pobershau

Tyhle skály leží cca 10 km severozápadně od Kálku, v údolí potoka Schwarze Pockau. Toto údolí zvané Schwarzewassertal je plné skal, ale lézt se smí jen na několik v průvodci popsaných skal, jenž se nachází přímo u cesty, kde panuje čilý turistický ruch. Nejvyšší skálou je masív Nonnenfelsen se čtyřicetimetrou údolní stěnou, ve které vedou vesměs lehčí cesty.

Nejhezčím útvarem je však opodál stojící třicetimetrová věž Katzensteinnadel. Že se jedná o kvalitní skalní útvar potvrzuje i fakt, že zde vytýčil tříhvězdičkovou cestu i věhlasný saský pískař Herbert Richter. Kousek ve svahu za těmito skalami je menší masív Goldkrone a na druhé (pravé) straně potoka je v současnosti zakázaná skála Teufelsmauer. Složením se jedná o typickou

červenou ortorulu, jakou máme například na Kočce u Pyšné, Jedláku či v Kálku. Skály jsou protkány křížem krážem cestami a jejich variantami, přičemž ty starší cesty jsou hezčí, neboť sledují nějakou logickou linii, kdežto moderní cesty jsou zde mnohdy vtěsnané a vynucené linie, které celkový dojem spíše kazí. Dohromady je zde asi 60 cest a

variant v obtížnosti do 8- , přičemž nejvíce cest je zde v rozmezí 5+ až 6. Fixní jištění není tak husté, což vytváří prostor pro vlastní tvorbu s jistítky! I zde je magnesium zakázané! Dle mého soudu, pravověrný krušňohorec tuto oblast nesmí vynechat!

LdS

Dachstein - bleskový výpad

20.-21.6.2008

Blahouš Kluc

Svinča původně přišel s návrhem, že bychom mohli vylézt Pichlweg v jižní stěně Dachsteinu. Jedná se o 900 m dlouhou cestu (700m převýšení) jejíž obtížnost nepřesáhne 4. stupně. Vzhledem k tomu, že Milan byl v oblasti Dachsteinu již několikrát a nikdy nebylo pod stěnou mnoho sněhu, podcenili jsme situaci a nevezali si zimní výbavu.

Dojíždíme na parkoviště k hotelu Türwand (1680m) kolem 23.00 h, Milan se cpe zásobami a evidentně mu to dělá dobře. Uleháme do spacáků vedle auta, ani není moc zima. Budík je nastaven na 05.30 h. Po probuzení čumíme jak vejři na velkou sněžnou planinu pod stěnou, kde se normálně nachází suťovisko. Nemáme mačky a šance, že bychom vylezli celou stěnu a stačili poslední lanovku v 17.10 h, je mizivá. Sestup v prudkém zasněženém svahu bez výbavy odmítám, na to jsou jiní kádři.

Volíme náhradní alternativu a necháváme se v 08.00 h vyvézt za 28 euro (zpáteční) lanovkou na Hunerkogel (2687m). Je pěkné počasí, ledovec oslňuje a my slaňujeme do prochládlé jižní stěny ze slaňovacího řetězu, který se nachází asi 50 m od lanovky. Slaňujeme po 25 m a to celkem 8x, až dosáhneme suťoviska, kde musíme traverzovat podél stěny. Děkujeme za fixní lano, které zajišťuje celý traverz. Svinča bez obtíží nachází cestu Die Klasische 6, jejíž cca 150 metrů je naším cílem. První boulderové metry laboruje ve svých „bagančatech“, ale pak postupuje dál již s jistotou. Jištění je tak po 6-7 metrech. Asi po 30 metrech mě dobírá a chce pokračovat nalevo za hranu. Mně se to nezdá a vidím řešení v kuloárku nad námi. Milan si vede svou a odlézá za hranu, kde využije vnucený friend v krásných, ale těžkých žlábkách. Když přilezu

k prvolezci, tak se zamyšleně dívím, že v těch žlábkách nespádl. S úsměvem a snad s nadsázkou mi odpovídá, že nespádl jen kvůli tomu, že by mu v případě pádu ostré hrany žlábků lano přeřizly. A teď přichází moje chvíle. Další délka obtížnosti 5 se mi zdá být schůdnou, tak navrhuju, že si ji vytáhnou. Svinča mi dodává „podporu“ a sděluje mi, že se pády v horách nevyplácí. No co naplat, už jsem se rozhodl. První kroky v krásných žlábkách shazuju nervozitu, zajišťuju první nýt ve výšce asi 6 metrů a cítím, jak mi rostou křídla. Ti orli se fakt musí mít dobře. Milan na mě křičí něco ve smyslu: Ty vole Güllichu, ty jsi tady největší práskač, ale ne jako bonzák“. Přehoupnu se přes hranu a nejráději bych nikdy nezastavil a tak k již vyvedené délce přidávám ještě jednu trochu více položenou a potřísněnou vodou. Zastavují mě až dva borháky. Neměl jsem v ruce náčrtek a tak se správný štand nachází o pár metrů vlevo. Svinča si stěžuje, že ho to na druhém s batohem nebaví. Rozumím mu. Poslední délka začíná lehce nalámaným převískem. Tuto délku si opravdu vychutnávám, i když je to rozlámané i dále. Konečně jsme na vrcholu a podáváme si ruce. Tak to byla krásná cesta. Je fakt, že jsme lezli poměrně pomalu a tak se už jenom válíme, procházím se po ledovci a hrajeme si s myšlenkou, že pojedeme večer domů. Na Pichlweg stejně nepůjdeme a další „balík“ za lanovku nejsme ochotni dát.

Kolem 17.00 h sedíme v autě připraveni k odjezdu, ale Milan má spásnou myšlenku, že když pojedeme až v 18.30 h, tak nebudeme muset platit mítné. Podvoluju se, jdu se projít a fotit. Je čas odjezdu a příjemná paní od nás vybírá poplatek něco přes 9 euro za parkování. Tak to nám nevyšlo. Svinčule jede rychle a doma mě vyhazuje něco kolem 01.00 h. Pěkný bleskový výpad do Alp, zeptejte se Milana :-).

Blahouš Smrtihlav

Dlouhé období výtěžné činnosti v Anglii a zároveň zdokonalování se v anglickém jazyce mě po dvou letech přestalo v zimě 2006 bavit. Navíc lezení na místní lezecké stěně se mi zdálo být stereotypní a sestřička Šiška Pěta mi odcestovala na trvalo do Čech za Broňkem a tudíž jsem začala pomalu uvažovat nad návratem domu, ač jsem si nebyla jista, zda o to stojí i mé boty toulavé. Nikdy jsem k sobě nenašla parťáka, co by se chtěl a mohl toulat světem a sama ženská jsem k tomu neměla odvalu.

Naštěstí jsem se před Vánoci toho roku dala do kupy s Jindřichem (Tábor), který byl v Anglii jen krátce a plánoval navštívit další zemi (země) jen, co jeho angličtina získá na kvalitě.

V Anglii jsme vydrželi další rok posilujíc naši kasičku a Jindřichovo lezecké vědomosti a praxi. Ve volných chvílích jsem jej brávala alespoň na lezeckou stěnu a v létě jsme si odskočili do Dolomit, aby si osahal realitu – lezení venku. Tou dobou se zde konalo lezecké soustředění mládeže našeho horoklubu. Jindřich za mnou zvládl každou cestu a moc se mu to zamlouvalo.

To bylo naše zlomové období, kdy jsme začali uvažovat nad přesunem do jiné země. Lákala nás Austrálie a Nový Zéland, vzhledem k tomu, že jsme tuto akci plánovali na leden 2008 a tou dobou je na jižní polokouli léto. Spor těchto námi vybraných zemí vyhrál Zéland, protože je tam jednodušší získat roční tzv. workingholiday vízum (práci jsme tam plánovali, vzhledem k nedostatku financí na tento výlet) a další skutečnost byla, že se na Zélandu nevyskytují na rozdíl od Austrálie například obří jedovaté žáby, pavouci a žádné velké plazy. To bylo rozhodující vzhledem k tomu, že jsme se chystali trávit většinu nocí ve stanu mimo campy a jiná ubytovací zařízení.

O Zélandu jsme si nastudovali spousty materiálů, když nás týden před zabukováním letenek angličtí známí přesvědčili, ať si přikoupíme nějaké tzv. stopovery (mezipřistání), když už poletíme přes půl zeměkoule. Trochu nás děsil nedostatek peněz a neznalost španělštiny, jenž je dost podstatná pro komunikaci v jižní Americe, ale rozhodování netrvalo dlouho a v ruce jsme drželi letenky **kolem světa** = Londýn-Bangkok (Thajsko) 7 dní, Bangkok-Singapur 5 dní, Singapur-mezipřistání Sydney (Austrálie) – Auckland (Nový Zéland) 114 dní, Auckland – Santiago (Jižní Amerika-Chile, Bolívie, Paraguay, Brazílie, Argentina) 30 dní, Buenos Aires (Argentina-Jižní Amerika)-mezi přistání Madrid - Londýn. To celé za 156 dní.

V Čechách jsme strávili krásné Vánoční svátky, u Párkových na baráku nezapomenutelného Silvestra a 8. ledna 2008 s námi vzlétl Boeing z Heathrow – anglického letiště na 10 hodin směr Bangkok s tím, že časový posun zde dělal 7 hodin oproti Čechám, což našemu organismu přidalo na pořádném zmatku. Jakoby nestačil přesun ze zimního období do Thajské sluneční letní výhně, ještě jsme další tři dny bojovali s noční nespavostí za podpory hlučné pokojové klimatizace a s denní únavou. My bojovali dá se říci pouhé 3 dny, ale jiné lidi tento časový posun rozhodil třeba i na týden.

Thajsko

Hned po přistání a vyřízení víz stojí za zmínku nejhorší zážitek naší půlroční akce, na pásech v letištní hale nebyl můj dvacetikilový batoh vybavený věcmi na půl roku, samozřejmě s několika vypůjčenými věcmi – jeho hodnota byla vysoká a tudíž při představě, že se nenajde, jsem byla zdrcená. Nevěděla jsem, zda letět domu v případě, že by se nenašel. Vůbec nemluví o mých dalších hrůzostrašných myšlenkách během noční nespavosti.

Ubytovali jsme se v Green house backpackru v centru Bangkoku a druhý den ráno mi byl batoh doručen na recepci a tudíž jsmese po tři dny mohli věnovat prohlídce hlavního města, což byl zážitek. Kromě toho, že se tu téměř každý místní občan snaží ošidit cestovatele přemrštěnými cenami za zboží či služby a krom toho, že po vstupu na ulici je cítit silný zápach různých druhů zkažených potravin mísící se s přirozeným dusnem, je Bangkok kulturní a velmi živé město. Tím živé myslím i to, e kolikrát je možnost zahlédnout zboží (brouky) seskakující z pojízdného stánku. Člověk si taktéž musí dávat pozor na peněženku a kapsy, ale jinak stojí Bangkok z historické stránky za prohlídku. Prostě je to město nacpané především obchodníky a dále dělníky a jinou pracovní silou z blízkého i dalekého okolí. Je zde fajn podívanou plovoucí trh a zážitkem jízda stále troubícím taxíkem na třech kolech tzv. Tuk-tukem. Na tři dny jsme vyrazili i mimo Bangkok a fakt je, že venkov Thajska je pln života v bídě, lidé zde žijí v chatrčích a běhají polonazí, ale vypadají šťastně. Podařilo se nám vidět onen legendární most přes řeku Kwai, jezdili jsme na slonech a navštívili jsme Tygří chrám.

Dost nás mrzelo, že jsme se nemohli vydat do Singaporu přes Malajsii. Ovšem největší radost mi v Thajsku udělala zpráva z domova, že má sestřička čeká s Broňkem potomka(u).

Singapur

Je městský stát v jihovýchodní Asii na stejnojmenném ostrově a přilehlých 54 ostrůvcích při jižní výspě Malajského poloostrova. Jeho název je odvozený ze sanskrtu a znamená v češtině Lví město.

Budu stručnější a jen krátce o Singapuru, který je oddělen od malajského poloostrova úzkým průlivem. Klima je po celý rok stejně teplé. Singapur byl původně pouze malá rybářská vesnice, ale díky své výhodné poloze se stal velice důležitým dopravním uzlem a je druhým největším přístavem světa. Patří mezi nejvyspělejší státy světa, je světovým finančním, obchodním a dopravním centrem.

Strávili jsme zde pouze čtyři dny, ale stačilo to na seznámení se skutečností, že ať zde pospolu žijí Číňané, Malajci, Indové a jiné národnosti, všichni jsou mírumilovní a slušní - zde je vyspělost znát.

Nový Zéland

Dostávám se ke krásnému Novému Zélandu, jehož východní pobřeží je omýváno vlnami Tichého oceánu a ze západu Tasmanovým mořem, 1600km na východ od Austrálie. Tvoří jej dva velké ostrovy a bezpočet menších. Patří k nejdlehlším a nejméně osídleným zemím světa, jeho rozloha činí 270 530 km², počet obyvatel je 3,93 milionů a z toho 2/3 žijí na severním ostrově a většinou kolem největšího města země kolem Aucklandu, kde i nám začali koncem ledna toulky po Zélandě na zhruba tři a půl měsíce.

Na úvod bych chtěla seznámit s pár přírodními zajímavostmi, se kterými se na Zélandu může člověk setkat buďto v národních parcích, v Alpách nebo díky trpělivému hledání ve volné přírodě a pokusím se přiložit pár vlastních fotografií.

Nový Zéland leží osamoceně v Tichém oceánu již 80 milionů let, a díky tomu se zde vyskytují rostlinné a živočišné druhy, s nimiž se neseťkáte nikde jinde na světě (Damaroňové lesy a pabuky, Haterie - novozélandský zástupce jediného zbylého řádu obojživelníků, který se vyvinul před 220 miliony let, ptáček Kiwi, bezkřídlý cvrček Weta, velký jako lidská dlaň - obyvatel Damaroňových lesů, stromová kapradina nazývaná Ponga - obecně pokládána za národní symbol.

Manuka - keř známý jako Tea tree je klíčovým zdrojem pylu a nektaru, mě okouzly tzv. Alpinky - rostliny připomínající mechové postýlky vyskytující se ve vysokohorských oblastech, dále je obdivuhodný inteligentní papoušek Kea, jediný papoušek žijící v alpských podmínkách a miluje oklovávání těsnění u okýnek aut, s nimiž jsme měli i my čest se setkat.

Dalším nádherným ptákem je ptáček Pukeko nádherné červeno-modré barvy, no a nezapomenu ani na Lachtana Forsterovo, který je běžně k vidění povalující se na skalách při pobřeží. Zajímavostí je, že před příchodem člověka na N. Zéland tam nežil jediný suchozemský savec, pouze ptáci a ještěř zvaný Harterie.

Co ovšem potěšilo nás, že na takto malé rozloze jako má NZ, je možné urazit malé vzdálenosti a je možné sledovat rozdíly mezi subtropickým severem (jeho nejnavštěvovanějším místem je Cape Reinga, kvůli poloze na špičce země, kde se slévají vody Tasmanova moře a Tichého oceánu) a chladným jihem (zajímavá oblast, kde se v západní části od pobřeží terén zvedá strmě vzhůru přes hustý deštný les až ke 3000 metrů vysokých horským štítům), deštivým západem a sušším východem, vulkanickým středem Severního ostrova a horskými hřebeny Jižního ostrova (s nejvyšší horou NZ – Mount Cook 3764m). Tvář krajiny, již vévodí pohoří, kopce, jezera a řeky, vymodelovaly nesmírné geologické síly.

Dále člověk téměř na každém kroku potkává tzv. Maory, což jsou první obyvatelé Nového Zélandu, kteří sem připluli z tichomoří a založili zde své kmeny. Ty

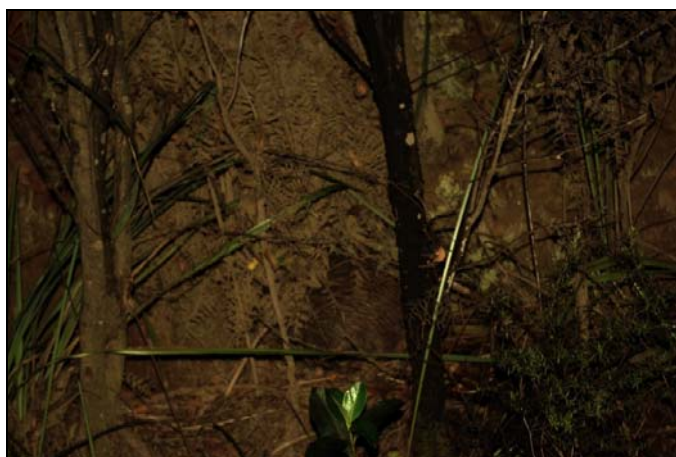

však v roce 1840 kolonizovali Britové a dodnes se spoustou Asiátů žijí v míru.

Co se nás dvou a Nového Zélandu týče, byli jsme tam tuze spokojeni. Po příletu a zakoupení osobního auta značky Toyota jsme hned vyrazili na Jižní ostrov, kde jsme prvních šest sluncem sužujících týdnů strávili prací na vinicích, ale zbytek pobytu na tomto ostrově byl pln dobrodružných zážitků, chodáků po horách, sopkách, krásnými zelenými údolími, koupáním v moři a sem tam jsme zamířili do města. Stihli jsme Zéland projet od severu k jihu a od západu k východu.

Každý z vás asi čeká, kdy přijde pár slov o našem společném koníčku - o lezení. Budu vás tedy muset zklamat, půl roku je na toto vše příliš krátký čas. Chvilí jsem pošťukávala, že nemám matroš sebou, ale v zápětí jsem pochopila, že bychom museli obětovat fůry jiných nevšedních zážitků. Zato nyní si nemohu onu půlroční nečinnost odpustit, s lezením budu muset začít od samého začátku. Jak jsem zjistila nedávno na Jedláku za asistence Pavla Bohuňka a Blahouše, nemám ani morál ani sílu.

Ale od lezení k zážitkům. Mezi velmi krásné počítám nejen to, že se nám podařilo vidět nelétavého chráněného ptáčka Kiwiho ve volné přírodě (Což je vzácnost, protože je ptákem nočním. Pouze 10-ti procentům místních obyvatel se toto podařilo za celý jejich život),

ale každé seznámení s Kiváky (tak se nazývají obyvatelé N. Zélandu) bylo velmi příjemné. Nechápu to při množství cestovatelů v této zemi, ale připadalo mi, že nás každý druhý Kivák zval domů a chtěl nás hostit. V práci a na toukách jsme potkávali snad nejvíce cestovatele české národnosti (takže se člověk neztratí) dále německé a Izraelce. Potkali jsem také fajň Mexičana, který nás učil sbírat a následně zpracovávat mušle.

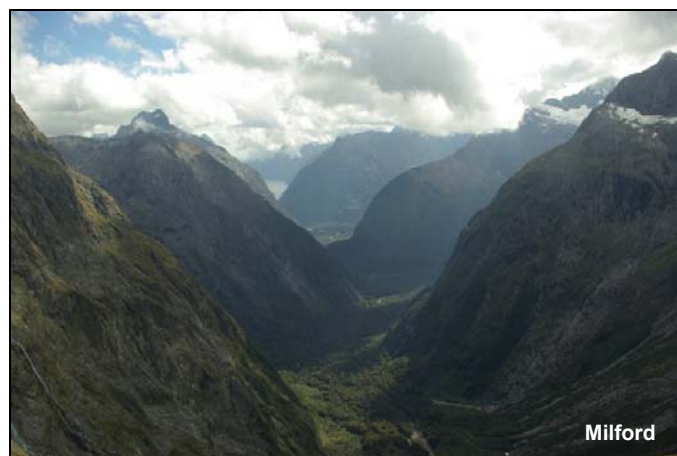
Ubytování? To byl kámen úrazu, protože jsme většinou spávali v autě (jak už jsem zmiňovala osobním), tudíž si člověk připadal jako ve vitryně, hlavně když přišel zimní čas a stmívalo se kolem páté večerní. Jindřich si navíc se svým dlouhým tělem připadal jako sardinka. Jak se to jen dalo, spávali jsme ve stanu a na túrách sem tam v horských chatách. Jinak je na každém kroku a v malém městečku nějaké cenově přijatelné ubytovací zařízení (ale kdo chce hodně stihnout, přitom málo pracovat, musí dost omezit výdej z kasy - takový je život).

Národní park Tongario

Copland track

Milford

Posumice jménem Clouie

K toulkám o Zélandu bych toho mohla napsat ještě moc a moc, ale asi by vás tento článek začal nudit, takže pokračování, co se týče Jižní Ameriky, čekejte v dalším čísle Mantany, a jestliže najdete v tomto článku nějaké nesrovnalosti, kritiku nechci slyšet. Ahoj a někdy na viděnou.

Deivík (Šiška)

Nedávno jsem Marušce slíbil, že jí také vezmu někdy do hor, a protože v sobotu 28.6. jedeme na Slovensko na svatbu jejího bratrance, napadá mě, že bychom tam mohli zůstat celý týden a pokusit se o přechod hřebene Západních Tater, který tvoří Roháče a Červené vrchy. Kromě svátečního oblečení s sebou tedy bereme i batohy s vybavením na týdenní pobyt v horách.

Původně jsem měl v plánu, že půjdeme jen nalahko a budeme spát na chatách, ale vzhledem ke vzdálenosti chat (zhruba 12 hod chůze) jsem pro jistotu přibalil i spacáky a karimatky, žďárák, vaření a z lehkých batohů vznikly pěkně vypasené krysy (tipují 10 – 15 kg). Proto nám ani nevadilo, když nás Marušky taťka vysadil u hájovny Biela skala v neděli odpoledne. Bylo nám jasné, že bivak na hřebeni bez problémů zvládneme. Po 16-té hodině nahazujeme krysy na záda a vyrážíme vstříc nepříjemnému stoupání na hřeben. Cestu nám zpříjemňují ukazatele nadmořské výšky, umístěné u cesty každých sto výškových metrů. U vydatného pramene vody se lehce osvěžujeme a pokračujeme ve stoupání na Sivý vrch přes Bielu skalou a mezi krásnými vápencovými věžemi Radových skal. Z vrcholu už jenom scházíme do sedla Pálenica, kde pod širým nebem trávíme první noc.

Druhý den přecházíme přes Brestovou, Salatín, Spálenou a Baníkovské sedlo na vrchol Baníkov, který je nejvyšším vrcholem Roháčů. Začíná se zatahovat, v dálce jsou slyšet hromy. Urychleně vystupujeme na Hrubou kopu, ale není nám to moc platné, protože na Třech kopách nás dostihuje déšť. Jen tak tak se stíháme obléct do nepromokového oblečení, když přichází bouřka v plné síle. Snažíme se co nejrychleji sestoupit do Smutného sedla, odkud se dá utéct z hřebene na chatu. Po třech hodinách konečně přicházíme na chatu Zverovka, kde na pokoji rozvěšujeme všude

mokré věci, pak si vychutnáváme večeři a později i komfort suché postele.

Po snídani opět nastoupáváme včera ztracené metry – vracíme se totiž stejnou cestou zpět na hřeben. Pokračujeme v cestě na vrchol Plačlivé a z něj přes poměrně hluboké sedlo na dominantu tohoto pohorí – dvojvrchol Ostrý Roháč. Následuje další významný sestup do Jamnického sedla a pro změnu opět výstup, tentokrát na Volovec. Pak už jen sestup přes Sedlo pod Deravou k dolnímu Jamnickému plesu, kde pro dnešek zůstaneme. Po večeři uleháme pod širák a kocháme se úžasně jasným hvězdným nebem.

Ráno nás čeká nepříjemně dlouhý výstup na Hrubý vrch, ze kterého scházíme do sedla, kde na sluníčku sušíme navlhle spacáky. Potom přecházíme přes Končistú, stoupáme na Klin, sestupujeme do Gáborova sedla a zase stoupáme, pro změnu na Blyšť. Z pyšného sedla nás čeká další nepříjemný výstup na vrchol Velké kamenisté, dále pak traverz pod Smrečinským vrchem do Smrečinského sedla a poslední dnešní vrchol – Poľská Tomanová. Potom už sestupujeme do Tomanovského sedla, kde končí Roháče a začínají Červené vrchy. Jelikož už nemáme žádnou vodu, sestupujeme k Tomanovským plesům, kde chceme přespat. Prodíráme se podmáčenou loukou k plesu, abychom zde zjistili, že je skoro vyschlé a voda nevypadá moc pitně. Musíme tedy sestoupit ještě níž až do míst, kde z ples vytéká potok. Tady se zase pro změnu nedá nikde spát, protože je všude hrozně mokro. Pokračujeme dále v sestupu údolím, když na cestě nalézáme medvědí hovno. Vypadá už starší, ale radost z toho nemáme. Po chvíli nalézáme další, tentokrát už výrazně čerstvější. Začíná to být vážné, cesta je úzká, uhnout se nikam nedá a začíná se stmívat. Snažíme se dělat rachot a co nejrychleji scházíme dolů do údolí. Už skoro za tmy přicházíme k odpočívadlu, kde nás pro změnu navštěvuje liška. Raději jdeme ještě pár kilometrů dál a úplně vyřízení uleháme už za tmy na verandě nějaké lesácké chaty.

Ráno je nám jasné, že „medvědí stezkou“ nahoru určitě nepůjdeme, to raději oželíme část hřebene Červených vrchů a nastoupáme až na Kasprův vrch. Opět nám to trvá celé dopoledne, ale odměnou nám je výborné jídlo v restauraci u konečné stanice lanovky. Ta sem chrlí stovky turistů, takže hned po jídle raději opouštíme toto místo dále po hřebeni přes Beskyd do L'aliového sedla, kde Červené vrchy oficiálně končí a začínají Vysoké Tatry. My však pokračujeme dále po hřebeni přes Krajínou Kopu, Svinické sedlo až na vrchol Svinica, který je se svou výškou 2301 m

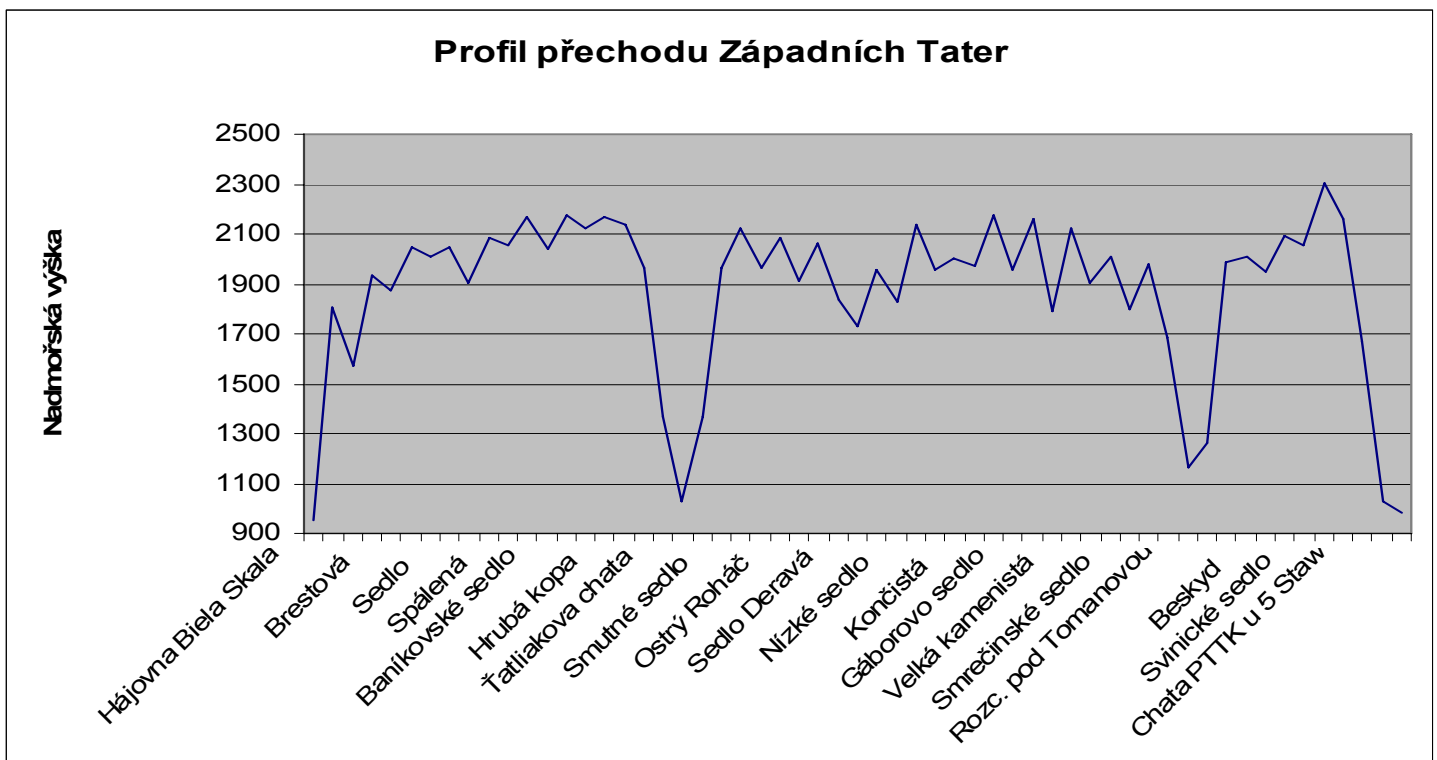

nejvyšším dosaženým bodem celé naší trasy. Cesta je zde zajištěna fixními řetězy a dost se podobá klíčovým úsekům hřebene Roháčů. Přes Zawrat už jenom sestupujeme do doliny Pieciu stawów Polskich, kde u toho nejspodnějšího plesa stojí chata polských turistů. Zde pro dnešní noc zůstáváme.

Po snídani se oblékáme do nepromokavých věcí a za trvalého deště vyrážíme na sestup k silnici. Obědváme v další nádherné chatě v dolině Roztoki, odkud už nám zbývá dojít ještě několik posledních kilometrů do Poľany Palenica, odkud se už pomocí autobusů a vlaků přesouváme zpět do civilizace.

Když jsem tuto akci plánoval, nečekal jsem, že trasa bude natolik fyzicky náročná. Za těch pět dní pochodu jsme ušli celkem 78 km a překonali neuvěřitelných 12 186 m převýšení. Ještě že jsme si vzali hůlky, i tak nás z těch sestupů pěkně bolela kolena. Díky taktické chybě v Tomanovském sedle jsme vynechali část hřebene Červených vrchů, takže jsme nepřešli celé Západní Tatry po hřebeni, ale za to jsme si výškový profil trati „vylepšili“ dvojitým sestupem do údolí a přechodem části hřebene Vysokých Tater. I tak si myslím, že to je hodnotný sportovní výkon a velmi dobrá příprava na náročnější podnik ve vysokých horách.

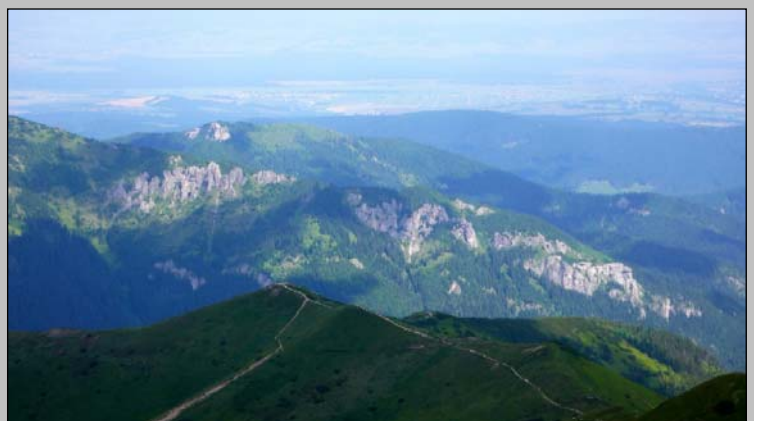
Jířa

Hádej, hádej Blahoši !

Při nedávné návštěvě Západních Tater jsem vyfotil tyto nádherné skály, a proto bych se touto cestou rád obrátil na v současné době největšího znalce Tater (zejména jejich polské strany) s otázkou: „Co že je to za významnou skalní oblast?“

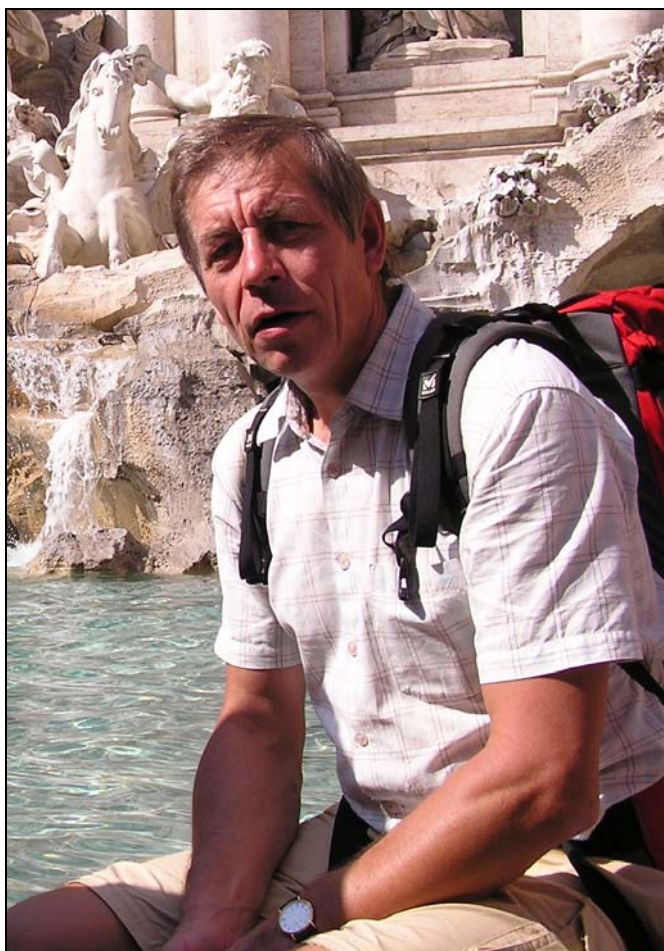
Jířa

Bohumil „Bohouš“ Dvořák

- metodik Horoklubu Chomutov, správce lezecké stěny v Kadani,
- vedoucí Horokroužku mládeže Horoklubu na gymnáziu v Kadani
- narozen v roce 1951 v Kladně
- žije se svou ženou Janou v Kadani
- zaměstnán v elektrárně Tušimice jako provozní ekonom - energetik

Rozhovor s Bohoušem probíhal dne 10. 6. 2008 v přírodním prostředí I. mlýna u Chomutova. Realizací rozhovoru s Bohoušem jsem narušil původně zamýšlený postup výsledků s Horoklubáky a to ze dvou důvodů. Tento rozhovor by měl sloužit jako poděkování za dlouhodobou a obětavou činnost v Horoklubu Chomutov a dále jako skromný svatební dar od redakce Mantany, neboť se Bohouš v nedávné době oženil po osmiletém soužití s Janou.

Co tě vedlo k lezení a jaké byly začátky?

Jako náctiletý jsem dělal gymnastiku, jezdil jsem na krajské závody, v roce 1974 jsem přišel na elektrárnu do Kadaně. Kamarád Tonda Olexa mě v roce 1976 přivedl k lezení. On se po několika letech „odpočinku“ opět vracel k lezení a já jsem díky němu mohl s lezením začít. Díky gymnastice,

kteřou jsem mimochodem od roku 1976 vedl jako instruktor, jsem měl dobrou motoriku a velkou sílu. K tomu jsem velice rád fotil velké fotografie. Našimi oblíbenými oblastmi byly z počátku Perštejn a Bořeň. Nejdříve byla celá naše činnost na divoko a na černo, bez oddílové příslušnosti. 15. 8. 1977 jsem si poprvé sáhl na písek a to konkrétně na Širokou věž Přes přílepek III v Ostrově. A po 30 letech jsme si to s Tondou zopakovali, udělali jsme z toho film, tak kdo se chce pobavit... :-). V roce 1978 jsme vstoupili do horolezeckého oddílu TJ Doly Jana Švermy, který pak přešel pod TJ Klínovec, později z něj vzešel Horoklub Chomutov. Vážněji jsem se začal učit lezení v Tisé a v Ostrově. Tehdy jsme se do skal dostávali obtížněji než teď. V říjnu 1978 jsem si udělal instruktorskou čtyřku, dnes mám instruktora pro mládež a hory, od roku 1997 vedu Horokroužek pro mládež v Kadani.

Stále jsi lezl s Tondou, nebo i s jinými lidmi?

Dostal jsem se do party zkušených lezců jako jsou Joska Kozlík, Karel Bělina, Franta Žid a už zmíněný Tonda Olexa. Tito parťáci mě rádi zkoušeli z právě vytvořených prvovýstupů. V 80. roce mě Karel a Tonda, aby měli srandu, uvrtali do cesty Převís gigantů, tenkrát za VIIIc, na Tloušťtíka na náměstí v Tisé. Tenkrát byly jen lanové prsáky a já tam po pádu visel jako prase. Na druhý pokus jsem to přešel, i když je pravda, že mi to odjistili jednou smyčkou do hodin, nenechali mě zabít :-).

Jaké jste měli vybavení?

V 70. letech jsme používali bolatická statická lana pro lešenáře, přestože se jmenovala „horolezecká“. Tehdy do lan přidávali nějakou přísadu, takže se z dynamických lan stala statická. Vázali jsme se přímo na lano, dračí uzel byl „nad srdcem“, věděli jsme, že po pádu musíme lano do 2minut uvolnit. Pro jištění byly určeny dřevěné klíny, v nichž byly provázané lodní smyčky Noel. Železné karabiny jsme sehnali z Kovomatu. Většinou jsme měli jen ten materiál, který jsme si sami vyrobili. Později jsme měli prsáky z lan a ještě později prsák z pásu určených do aut. A nejlepší tenkrát byly úvazky z cvičných hasičských hadic.

V 80. letech jsme Noel smyčky rozšířili o výrobky z NDR včetně karabin. Občas ČHS dovezl nějaké přebytky z Rakouska. Třeba skoby za 40Kč (na dnešní poměry 400Kč). Slaňoval jsem 15let Dülferem, i v létě v trenýrkách (s tzv. „slačátkem“). Lezlo se ve starých hadrech, jeden čas v montérkách. Nezapomenu jak mi v Tisé na náměstí uletěli v převisu knoflíky od „laclu“ a já měl kalhoty na kotníkách. Jedno období byly v módě doktorské bílé kalhoty (byly vzdušné). A lezečky? Podražené spartakiádní cvičky, 15let gumové kopačky, pak NDR boty a filcové důchodky na

rajbasy. Dnes ti dobré boty udělají 1-2 stupně obtížnosti.

Říkal ti něco tréníng?

V práci jsme posilovali tak, že jsme 6-ti metrovou lešenářskou tyčí rozbíjeli celou směnu struskové závaly, kterým se říká „medvědí“. Vážně, činky jsem nikdy nezvedal, ale mačkal jsem gumové kroužky, protože lezec potřebuje hlavně silné předloktí. Naše uklízečka jej zmáčkla 50x, trénovaný vedoucí výroby 100x a já 200x. Tehdy jsem udržel kroužek zmáčkнутý až 7 minut.

Vzpomeneš si na nějaký prvovýstup, kterého jsi byl účasten?

V roce 1979 jsme udělali s Tondou Olexou technický prvovýstup v Perštejně, Stříbrné hvězdy VA2. V současné době je to hodnoceno za 8- a volný přelez odolával nejdéle v Perštejně až do roku 1984.

Takže jsi měl rád technické výstupy?

Ve skutečnosti jsem technické lezení rád neměl. Rád lezu čistě, mám rád stěnky s jemnými chyty nebo pilířky. Nikdy jsem neměl rád spáry, ale tvrdím, že když spára přijde, tak je třeba ji zdolat. Můj kamarád Tonda, který je měl rád, říkal, že dokud neteče krev a morek, tak to není lezení. Když jsem si zvykal na výšku a já měl sejít ke slaňáku, tak mi říkal: „Koukej padat, nebo tě skopnu“. Pár let jsem neměl rád Ostrov, protože jsem tu oblast viděl jako jednu velkou spáru. Nemám rád pídalkování v úzkém komínu (např. Bořeň pod Přepadlým pilířem), opakem jsem lezl např. cestu Ukřižované srdce za VII na Tunelovou věž v Tisé, je trochu širší.

Kdy jsi byl poprvé v horách?

V roce 1978 ve V. Tatrách, tam jsem si zvykal na výšky a pro celá 80. léta to byly „naše“ hory. Nikam jinam to pořádně nešlo, snad jen na Kavkaz, ale za 30 tis. jsem si to nemohl dovolit. Do Tater jsme často jezdili na prodloužený víkend. Tenkrát oddíl z těch pár peněz podporoval aktivitu a proplácel

dopravu do Tater. Ještě snad můžu zmínit zájezd do Rumunska v roce 1980, tyto hory jsou opravdu nádherné, odtržené od civilizace. Jen se ti tam nesmí nic stát. My jsme tam např. měli záchranku, když Bouzkovi spadl asi 0,5m kámen na ruku.

Takže do jiných hor, když pomínu Rumunsko, jsi se podíval až po revoluci?

To ne, v září roku 1987 jsme jeli s Ivošem Kozou Trabantem do Jugoslávie do oblasti Julských Alp, ale pak jsme absolvovali načerno přechod přes hranice do Itálie a necelý týden jsme strávili v Dolomitech. V rámci tohoto „útěku“ jsme navštívili Cortinu, Tre Cime a dokonce si vylezli na 200m vysokou Cimu Piccolissimu cestou obtížnosti IV - V bez bližších informací. Zírali jsme na ten západní způsob života, na obchody a tak vůbec. Uvědomil jsem si, že bych mohl emigrovat, ale my se vrátili k Trabantu a domu v Planici. Cestou nás ještě honili pohraničníci a pak jsme si jeli zalézt do Paklenice. V rámci tohoto výletu jsem získal kamaráda z italských Dolomit, ke kterému jsem pak mockrát zajel, neboť vlastní v horách v nádherném prostředí rifugiu (pozn. red. Italsky horská chata). Dolomity jsou moje nejoblíbenější hory, kde v současné době provozují turistiku, chodím ferraty i jezdím na kole.

Chceš vypíchnout nějakou cestu, která tě oslovila?

V roce 1984 jsme lezecky objevili lezení v Saských pískovcích. Přejet hranice nebylo jednoduché, celníci se z nás snažili dělat blbce. Jednou mi trabanta prohlíželi i zrcátkem, dutiny a spodek, vyklepávali kapesníky a tak, protože našli pár zapomenutých korun v kapse. Pak jsme si zvykli a chodili na černo údolím z Ostrova. To byla pro mě nejhezčí léta, zejména roky 1985-86, kdy jsme se Štěpánem Havelkou víkend co víkend přelézali sedmy v Bielatalu a tenkrát, konkrétně 26. 5. 1985, jsem si vylezl mou nejtěžší cestu na písku Talweg Villa na Höllenhunda v Rathenu, i když to bylo na druhém konci za Bucharem.

Který zážitek v horách na tebe nejvíce zapůsobil?

V září roku 1989 jsme spolu s Milošem Hlízou zrealizovali výstup na Grossglockner Pallaviciniho kuloárem. Tehdy jsem měl s ledem zkušenosti jen ze 40 metrového soplu nad Slezákem v Tatrách (pozn. red. Slezský dom). Původně jsme ani nevěděli do čeho jdeme, ale Miloš měl zkušenosti z Kavkazu, které v 700 metrovém ledu zúročil, mimoto to byl výborný parťák. Den před tím jsme zažili vichřici a bouřku, kuloár byl od lavinek vyježděný a nahoře ledový. Stál jsem 1,5 km nad údolím na předních hrotech maček, to bylo pro mě největší horolezecké dobrodružství.

Řekni mi nějaký zážitek, který odpovídá všem „metodickým“ pravidlům.

To můžu připomenout výstup na Bradavicu, především slanění, neboť jsme měli krátké lano a já visel 400 m nad Malou Studenou dolinou a nezbylo mi nic jiného než sundat z ramene všechny smyčky a svázat je uzly a pak přestoupit na Důlfera a přes tyto uzly vyškrobavákem slaňovat do sedla. Nebo výstup na Kvetnicovou věžu, kdy jsme lezli 700 metrový pilíř. My si vzali dvě padesátky bolatického lana, která nebyla vodě odolná. Za normálních okolností měla lana 5 kg a já jsem tato nacucaná lana tahal a dobíral celou cestu. Tehdy jsme o metodice příliš nevěděli.

Nastal v tvém životě nějaký těžký okamžik, který tě vzdálil od lezení?

V roce 1979 jsem se oženil, v roce 1980 se nám narodil kluk Petr a v roce 1983 Terežka. V roce 1985 jsem se rozvedl a to ovlivnilo můj život tak, že jsem prožíval obrovský stres a v důsledku toho blbě lezl. Dokázal jsem se uvolnit až v roce 1986. Tenkrát mi velice pomohli kamarádi Štěpán a Tonda. Vynutil jsem si děti každých 14 dní, takže na hory už moc času nezbyvalo. Cítil jsem, že potřebuju mezi lidmi a tak se sešlo, že jsem založil softballový oddíl v Kadani. To mě celého schramstlo. Jeden rok jsem dotáhl kluky až na 3. příčku v ČR. Ke skalám jsem se vrátil až v roce 1993, kdy se zde zmenšil zájem o softball. Toto období mi dalo dobrou životní školu.

Když se teď postavíš před stěnu, dokážeš definovat rozdíl pocitů, které jsi prožíval na začátku a teď?

Já měl různá období. Ale v zásadě platí, že je důležitá psychika, závislá na zázemí. Když máš špatné zázemí, tak nic nevylezeš. Když jsem byl

mladý, tak jsem se těšil na cestu. V současné době už moc na prvním nelezu, zlobí mne záda a kolena.

Zaslechl jsem, že spolupracuješ s CK Sport-S, má to nějakou souvislost s horami?

V 90. roce jsem zavítal do mých milovaných italských Dolomit s mým životním kamarádem MUDr. Julkem Hasíkem. To byla kapacita, která dělala MUDr. Rottmanovi, hlavnímu doktorovi ČHS, pravou ruku. Já tenkrát udělal program a jeli jsme. 14 dní v kuse jsme postupovali od jihozápadu ke Cortině, náplní každého dne byla ferrata a 20 km sestup, úmyslně okružní, poznávací. Pak jsme spolu celá 90. léta jezdili Dolomity s CK Sport-S a vodili po ferratách VHT turisty. A proč ferraty? V té době to bylo klíčové rozhodnutí, byl jsem rozveden a měl děti zapůjčeny na dovolenou, a tak jsem místo lezení v Dolomitech zvolil ferraty s dětmi.

Také se angažuješ jako správce umělé stěny v Kadani a vedoucí Horokroužku v Kadani.

V roce 1995 nastal další zlomový okamžik. Dali jsme se dohromady já, Martin Lendvorský a Ivoš Koza a vymysleli, že si postavíme v Kadani umělou lezeckou stěnu. Účetně jsme to vzali přes Horoklub, proto také dnes stěna patří Horoklubu. Sehnali peníze od sponzorů, stěna stála téměř ¼ milionu, vymysleli profil a domluvili projekt, zvolili Makak Jablonec z 5 možných firem a v r. 96 postavili levou polovinu stěny, o rok později pravou. Vstříc nám vyšla ředitelka pí. Kožíšková na gymnáziu v Kadani. Při dohodě a smlouvě o provozování jsme přislíbili, že zajistíme max. bezpečnost, že škola bude moci na stěnu se svými žáky, a že uděláme horolezecký kroužek, hlavně pro studenty gymnázia. Padlo to na mě. Byl jsem sám a s dětmi jsem pracoval od mládí. Kdysi jsem vedl gymnastiku, softball a baseball. A tak je na škole dnes pod Horoklubem Chomutov Horokroužek. A k tomu dělám správce stěny.

Co mi povíš o tvé účasti na expedici Huascarán v roce 1998?

V roce 1998 mne vzal Ivan Koukal do party, která jela do Peru zkusit výstup severní stěnou na Huascarán 6768m. Dodnes jsem mu za to vděčen, přestože pobyt v Peru a výstup byl komplikovaný pro expedici i pro mojí maličkost. Měli jsme tam záchrannou akci, která nakonec dopadla dobře. Čtveřice Zuzka, Franta, Meky a Jířa (pozn. red. Zuzka Hofmannová, František Kolář, Václav Hajný, Jíří Šťastný) lezla severní stěnu, těžší severní vrchol Huascaránu zdolala. Problémy nastaly až při sestupu. Já měl spolu s dalšími horolezci zajišťovat tyl v sedle Garganta ve výšce 6000 metrů. Ale v 5000 metrech jsme vyšli ztuhlí a nerozhybaní navázaní na lano. Na zádech těžkou kysu a po štěrků mi podjela noha a ruplo mi v zádech. Kluci šli dále, já zůstal a tři dny jsem tam sám krmil kondora. Každý pohyb mi způsoboval šílenou bolest. Při návratu kluků mi doktor Tonda dal nějaké tvrdáky a já sestoupil do základního tábora. Od té doby jsem byl pod těmi „oblbováky“. Dodnes mám se zády problémy.

Jsi známý tím, že dbáš metodických postupů. Kdyby jsi ve tvých začátcích měl na výběr mezi lezením dle řádné metodiky nebo to co jsi zažil, pokus omyl. Co by jsi si vybral?

Když jedu s dospělými, tak nikoho nediriguju. Jednou jsem měl takové období, kdy mě měli za „zlého“, ale je to několik let, co jsem si to uvědomil a teď se držím zpátky. U mládeže, dokud jim není 18 let, tak za ně zodpovídám, takže dbám na bezpečnost. Je pravda, že horolezci jdou občas do něčeho a neví, jak to dopadne. Kdo tohle nedokáže, tak v horách nemá co dělat. Když jdeš do těžkého úseku, tak si musíš věřit. Štěpán Havelka říká, že stěna ničí „morál“, protože se lezci cítí jistě, nemají sevřený zadek. Já jsem ale jiného názoru, v hale se naučíš lézt, posílíš a zjistíš, jestli ten převis přelezeš a začneš si věřit.

Kde bereš stále energii pro vedení Horokroužku, předávání zkušeností dětem a všechno, co to obnáší?

Když se ti s dětmi daří, tak tě to baví. Když z dvaceti dětí zůstanou dvě děti, které později lezou a něco z nich je, tak to udělá radost. Když vidíš kluky, že se jdou jen vyblbnout a krotím divokou zvěř, tak mě to nebaví. Měl jsem slabší dva roky a doufal, že to přejde. A přešlo.

Měl jsi nějaké lezecké vzory?

Z počátku lezení to byli partáci, co jsem s nimi začínal. Např. Karel Bělina je vzor pro spoustu lidí. Je třeba každého brát, jaký je, když převažují klady. Dále by vzorem mohl být Joska Rakoncaj, který z mého hlediska dosáhl hodně, a přesto dokázal udělat krok zpátky, když šlo o život a vrátil se k rodině. Také Reinhold Messner dosáhl jako horolezec mnoha věcí a přitom je to chytrý člověk, který je ve vědomí společnosti a dokázal to i v civilním životě.

Dřív se lezlo od kruhu ke kruhu, co si o tom myslíš?

To se tenkrát lezlo z neznalosti. O teorii pádového faktoru se nic nevědělo. Padat přímo do kruhu je blbost. Já obdivuju OS, to je nejvyšší hodnota, když to někdo dokáže. Přišel jsem, viděl jsem a přelezl jsem.

Máš nějaký pikantní poučný příběh?

Na začátku 80. let jsme byli s oddílem na Popradském plese. Přes noc napadlo přes 0,5 metru sněhu, takže to bylo lavínézní. Já a tři kluci jsme si zvolili dvojkový Dračí hřebínek, který v létě není problém. Škrábali jsme se na Zlomiskovou vežu po prsa ve sněhu, hřebínek byl ještě polity ledovou glazurou, na které bylo těžké se udržet. Postup byl pomalý a nebezpečný. Přibývalo oblačnosti až z toho byla vichřice. Byl jsem právě u Dračí hlavy, jedná se asi o 5 metrový výšvih o obtížnosti 5. To už bylo kolem 17.00 h. Když jsem

se ohlédl na kluka, který mě jistil, tak jsem zjistil, že spí. Vrátili jsme se na nejnižší místo hřebínku a slaňovali jsme nadvakrát z výšky asi 80 metrů na Důlfera. Když jsme slanili dolů, tak se k nám ještě připojili dva kluci z Brna. Ve vánici jsme nic neviděli, šli jsme poslepu jako husy a najednou jsme uřízli deskovou lavinku. Dva kluci ujeli, mně se na potřetí podařilo zapíchnout cepín hluboko do sněhu. Kluky jsme rychle našli, měli štěstí a byli na povrchu laviny. Nakonec jsme došli na Popradské pleso. Zrovna tam přišla horská služba, protože Poláci si vyšli na Satana a ujeli s větší lavinou a přinesli je mrtvé. I na dvojkovém terénu se můžeš dočkat boje o život.

Co pro tebe znamená Horoklub Chomutov?

V Horoklubu, ovšem pod jiným názvem, jsem od roku 1978. Cítím se jako štamgast a rád bych u toho stolu štamgastů poseděl co nejdéle. Samozřejmě se mi líbí, že Horoklub chce, aby lidé něco věděli o lezení a horách a nabízí jim to.

Mluvíš často o kamarádství v dřívějších dobách, máš pocit, že už není?

Je, ale dělí se to na skupinky, nebo dvojky a ty si to své kamarádství hlídají. V současné době se do hor dostalo hodně různých lidí. Lezec si vybírá parťáka k obrazu svému. 80. léta měla ještě jeden krásný kladný rys, na který vzpomeňme. Oddíl byl parta přátel, často se jezdilo na akce hromadně, pravidelně o velikonocích na Suché skály do Českého ráje, do Tater, na oddílový zájezd v zimě a pak v létě (v září). Na začátku 80. let jsme jezdili pravidelně i na Festival do Teplic nad Metují, já pak také na pravidelný horolezecký - sraz do údolí Roklického potoka u Zahrádek u České Lípy.

Hledal jsi v lezení za komunistů útěk od systému?

Ano, nikdy mi nenabídli členství. Vždycky jsem si

pouštěl hubu na špacír, ale opatrně kvůli rodině. Ale věděli, jaký mám náhled na věc. Když se konaly nic neříkající dvouhodinové projevy, tak jsme utíkali do skal.

Je pro tebe romantika při lezení nepostradatelná?

Romantiku potřebuju, nemohl bych lézt na smetišti nebo v lomu. Lezu v hale, to je tréninkové zařízení, ale jak vyleze sluníčko, tak jdu do skal, to potřebuju k životu. Čím jsem starší, tím víc vnímám a vyžaduju nádherné prostředí.

Jaké máš další cíle?

Překonat zdravotní problémy.

Tvá hesla?

Nemám hesla. Ale nesnáším pokrytectví, vandaly a chmatáky. Vážím si lidí kolem sebe s CHARAKTEREM a vlastnostmi „lidí z hor“.

Souhrn horolezeckého snažení

Nejtěžší cesta na písku - Talweg VIIIa na Höllehunda v Rathenu - 1985

Nejhodnotnější cesta v horách - Pallavicini Rine na Grossglockner 3798m - 1989

Nejvyšší vrchol - Mont Blanc 4807m - 1997, a v Peru 1998 na svazích Huascaránu výšku cca 5000m

Mnoho ferratických vrcholů a přejezdů na kole v Dolomitech, mnoho dosažených vrcholů v Tatrách lezeckými cestami (asi 25), mnoho sedmových cest na písku, hlavně v oblasti Bielatal.

ODDÍLOVÁ SCHŮZE

Další schůze výkonného výboru klubu se uskuteční v pondělí 4.srpna od 19.00 hod. v naší oblíbené hospodě U Slunce v Perštejně.

Na schůzi jsou zváni i ostatní členové oddílu!

Z chorých mozků:

Tak takhle se projevuje ponorková nemoc po dvou hodinách v autě na parkovišti za vydatného deště:

Pája: Hanko, nenaprší ti do těch bot?

Hanka: Ono prší?

Pája: No, prší!

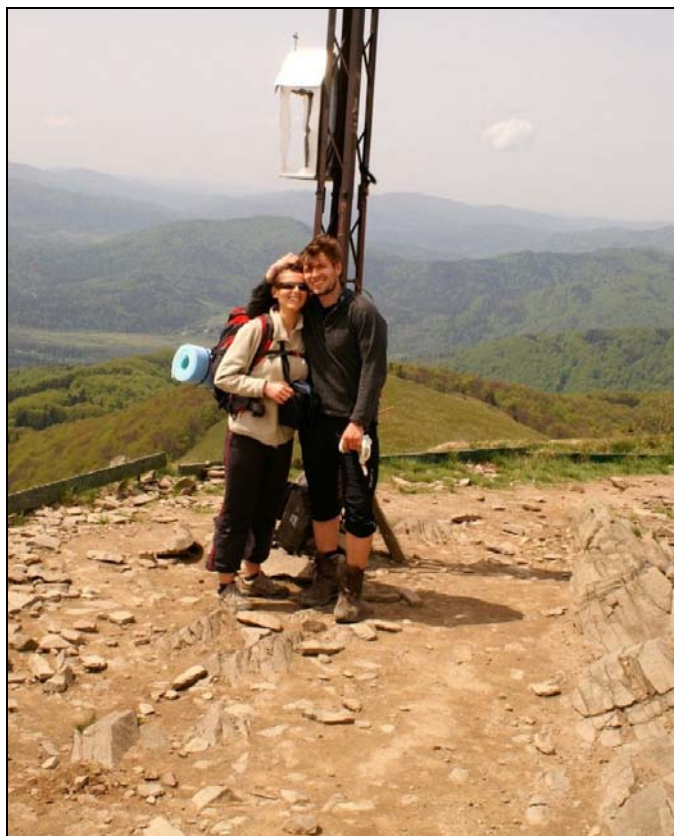
Hanka: Tak asi naprší.

Pája: Hm, jsem si to myslel!

Tip na výlet Bieszczady Wysokie 2008

18.-23.5.2008

Blahouš Kluc

18. 5. 2008

Wetlina [obec 615m] - poplatek ke vstupu do hor 4Zl/osoba, plaché ještěrky, milostné hry žab, chrobáci černé, měděné až zlaté barvy, málo lidí, krásné listnaté lesy, dost potu - **Przelec Orłowicza [sedlo 1075m]** - již po celou cestu nepřestavší jižní vítr a krásné výhledy, horský hřeben pokrytý květenou, hlavně borůvkám - **Smerek [vrchol 1223m]** - na vrcholu kříž, svačinka - **Prz. Orłowicza** - /Polonina Wetlińska/, zbytky sněhu sporadicky rozházené na severní straně některých kopců - **Osadzki Wierch [vrchol 1251m]** - **Hasiakowa Skala** - chata na dohled - **Schronisko PTTK [horská chata Puchatka 1231m]** - cena ubytování 16 Zl/ osoba na povale v teple, celkový čas túry s dlouhými přestávkami cca 5 hod., pramenící voda do vany, osvěžující koupel pod širým nebem- **Roh [vrchol 1255m]** - spontánní nápad, krásný hřeben pokrytý borůvkám sahajícím po kolena, zapadající Slunce, hromadící se mračna, pár spadnuvších kapek, rychlost větru cca 50 km/hod. měřeno plivem, blesky na západě - chata - jelen beze strachu viděn na 5m, dva přiopilí Poláci a jedna polská dívčina, obr buřina venku a uklidňující pocit chaty, v noci neustalý pocit, že po ksichtě běhají blechy.

19. 5. 2008

Chata - velké plány, nejisté počasí - **Przelec Wyżnia [sedlo u silnice c. 897 - 872m]** - nad hřebenem temné mraky, nejisté počasí, plán B = turistika kolem jezera Solina, autostop - **Wetlina [obec]**

22.5.

Wetlina 13.40h - název úseku Dział /zelené značení/- nálada zfrustrovaná počasím, pršavo, rozbahněné cesty, strmý stoupák, setkání s dvěma kusy ohroženého druhu Mloka skvrnitého, krásný zážitek, po půl hodině veškeré oblečení promočené - asi po hodině nepřerušované chůze zvlněný úsek po hřebeni, pokrytý borůvkám s občasnými úseky lesa - setkání se třemi lidskými dvojicemi - slíbené výhledy schované v mracích - **Mala Rawka [1272m]** - patnáctiminutový úsek /žluté značení/ - **Wielka Rawka [1304m]** - /modré značení/ vítr ze severozápadu spojený s deštěm = kosa a následný útek, velice strmý úsek v lese, Ewka - dvě smrknuti = naražené koleno, já - dvě tlamy = jedna zlomená hůlka v důsledku pádu, druhá zohybaná hůlka v důsledku náhlého překypění emocí, bahno až za ušima, turisticky chodník = pasti v podobě kluzkých úseků složených z dřevěných latěk - paradoxně super nálada - **Ustrzyki Gorne [675m]** rozcestí 18.00h - po

20 min. obec, Koliba, převléknutí do jakž takž suchého oblečení, přesun do Bieleho domu, nález jednoho lůžka pro dva /cena 23+17 Zl/ v pokoji spolu s třemi Poláky, kteří zrobí super Imprezu a pozvou snad celý hotel do našeho pokoje.

23.5.

Opět počasí na nic slibující mnoho vody a málo zábavy. Přesun autobusem **Ustrzyki Gorne - Sanok** /12Zl za os./

Polsko - český slovník horské terminologie

Przelec = sedlo
Schronisko = horská chata
Polonina = horská louka
Wierch = vrch, kopec, hora
Puchatka = medvídek Pu
Impreza = pijatice, oslava, chlastačka

Účastníci: Pavel Bohuněk, Hanka Hefnerová

Před hodinkou jsme se vrátili. Jsem plná dojmů, což je asi nejlepší čas vtáhnout vás do děje. Takže:

V úterý kolem půlnoci přistáváme na parkovišti Griesner Almu (1024m), to bude našim útočištěm po zbytek pobytu. Obrys Predigtstuhlu se v nočním stínu zdá být nepatrný. Budík v 5 ráno mě vyvádí z omylu. Ty jóó, stěna jako kráva, fuj to je vejška.

Balíme a valíme do urputného kopce za urputného vedra a zastavíme až pod pilířem Fleischbanku, kde si myslíme, že je to ono. Prd. Jdeme dál po turistické Ferattě Steinere Rinne a pak suťoviskem k nástupu Südostwand na Fleischbank (převýšení 748m). Pavel valí nahoru a na prvním štandu slyšíme nekonečný řev, co trhá uši i srdce. Odněkud padá člověk, co ho asi za 10min odváží vrtulník. Ztrácím chuť pokračovat, klepou se mi ruce i nohy. Pavel se mě snaží uklidnit, zdá se, že ho mnohem více trápím já, než ten pád. Pokračujeme dál, lezeme nejtěžší délky za 6+, Pavel úplně s přehledem a jistotou, která mu vydržela už po zbytek cest. Asi v půli se nám za zády rozsvěcují blesky a bouří se i nad Predigtstuhlem. Lezeme velmi rychle, je jasný, že se blíží pěkné průser. Vrchol 2187m cca po 5 hodinách. Žádné kochání, žádné vychutnávání, prší, balíme lana a fofrem „padáme“ dolů. Při sestupu mi došla veškerá síla a již plně chápu výraz „sotva pletu nohama“. Začínám mít pochybnosti, zda je Kaiser to pravý vořechový pro ženský. Usínáme v 19,00 h ☺

Čtvrtek volíme odpočinkové lezení na 3 až 4 délkových sportovkách na Wildangerwandlu, vše max. do 6+. Nástup se přes noc nezměnil, tak ráno zase funíme. Lezení je tam nádherný, exponovaný

i položený s výhledem na ledový firny zvolna přecházející do zelených luk posetých kvítky.

Pavel se velmi rychle zorientoval, a už pokukuje po protější stěně (severní stěna Fleischbanku), kam vede na pohled zajímavá linie. Dnes se cítíme být ve formě a tak si po lezení ještě odskočíme na chatu Stripsenjoch (1527m) na chutný, chlazený, točený...

Z pohody nás vyvádí až blížící se bouřka a následný sestup za totálního deště. Jo a taky se nám malinkato odporoučel stan ☺.

Děšť přetrvával. Celou noc a celé dopoledne. Voláme si domů pro předpověď a přemýšlíme o úprku zpátky do Čech. Předpověď je našťastí dobrá. Po poledni se počasí umoudřilo, tak vyrážíme k severní straně Nordwandabruhu na Fleischbank, cestou Herbszeit 6+ . Ani nevíme, zda to nebude mokrá, případně si dáme trek po hřebeni přes Hundkopf a Stripsenjochkopf. Pavel neváhá a klidně do toho nastupuje i přes občasné, mokré plotýnky. Cesta je krásná, pohodová. Dostáváme se ke klíčovému místu za 6+. Voklouzanej, vápencovej rajbas. Slyším jen zezhora „no co to je za blbost? Musíš to lézt na tření.“ Marně se snažím vyzvědět, kde že by to tření mělo fungovat. Ještě dolez na rampu a slaňujeme dolů.

Večer vypukla vášnivá debata, co polezeme dál. Máme poslední den, vybíráme pečlivě.

Sobota – raníček je brzkej, ale zapotřebí. To je zpravidla okamžik, kdy mívám chuť se na to vyprdnout a užívat si rozkoše, kterou vám pěřový spacák poskytuje. Nástupový kopec jsme si zamílovali, s radostí zakopáváme o tak důvěrně známé kameny a boříme se v šotolince. Dnešní cíl je spojení cest Schüle a Haslacher západní stěnou na Predigtstuhl za 6+. Trošku nám kazí radost zjištění, že pan Novák ve svém průvodci nakreslil

nástup asi 100m nad zemí, kam se dostáváme 3kovým až 4kovým lezením skálou totálně rozmlácenou. Z původních 9 délek vzniká hnedle 11. Lezeme a neskutečně si tuhle krásnou cestu vychutnáváme. Většina lezení je ve spáře. Dostáváme se k velmi vzdušnému traverzu, je to nádhera, zadek máme úplně ve vzduchu a kocháme se pohledem na protější Rebitschovu

cestu na Fleischbank 7-, kde zápasí dvojice Rakušáků. A máme tu další traverz, no a ten tak hezký už není, vede totiž z kopce. Fuj, mám strach. Jdu první a neubráním se přidržím dvou smyček. Pavel přelézá čistě. Jsme v předposlední, tuším že klíčové délce. Dlouhá, převislá spára, zakončená převislou, voklouzanou stěnou bez chytů ☹. Pavel ji přeběhl jako nic a já se v tom pěkně koupu. Je to fakt těžký, silový. Už nemůžu, tak mi nacvakané expresky přišly docela vhod. Vrcholíme na

Predigtstuhl (2119m) cca po pěti hodinách a máme radost, protože tenhle výběr cesty byl vskutku famózní.

Cestou zpátky domů jsem našla v průvodci cesty, které by jistě stály za další návštěvu.

Resumé:

Fleischbank	Südostwand	6+
	11SL	325m
Wildangerwandl	Cola light	5
	3SL	80m
	Gildenpfeiler	6+
	4SL	100m
	Goinger wand	6
	2SL	50m
Nordwandabruch	Herbszeit	6+
	4SL	180m
Predigtstuhl	Schüle, Haslacher	6+
	11 SL	320m

Hafinka